

28 Αυγούστου 2009

Θείας Χάριτος Εμπειρίες, Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής (19)

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Ιωσήφ Ησυχαστής / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Ιωσήφ
Βατοπαιδινός / Έργα Γέρ. Ιωσήφ

Συνέχεια από (18)

(+Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού)

Ο διάβολος όμως που έχει τόσων αιώνων πείραν, ξέρει τι τον περιμένει, όταν ο νους του μοναχού ξυπνήση και ίδη την κληρονομίαν του, και γι' αυτό όλη του η σπουδή είναι να πολλαπλασιάζη τας μερίμνας και χωρίς κόπον τον εξουδετερώνει. Πράγματι ανταποκρίνεται εις την αλήθειαν αυτό που λέγει ο άγιος Διάδοχος, πως ο διάβολος δίδει όλον τον κόσμον, μόνον για να εμπόδιση τον νουν του μονάχου εις το να πλησίαση εις την καρδίαν του διά της ευχής.

Η εργασία του νου είναι που χαρακτηρίζει τον μοναχόν. Και επειδή νοερά εργασία και μέριμνα δεν συμβιβάζονται, γι' αυτό απ' αρχής οι θεμελιωταί του μοναχισμού επενόησαν την έρημον και την ησυχίαν και απ' εδώ πήραν και το όνομα να λέγωνται μοναχοί. Την εκτός της νοεράς εργασίας σωματικήν πράξιν, την εξωτερικήν, την έχουν οι Πατέρες εις ήσσονα θέσιν και την ονομάζουν "δικαιοσύνη των κοσμικών", γιατί όταν δεν απαιτήται νοερά εργασία και φυλακή εις την τελειοποίησιν του ανθρώπου, τότε κατ' εμέ, και η άποταγή δεν κρίνεται πρώτης ανάγκης. Εάν μόνον η σωματική εργασία και η έξωθεν δικαιοσύνη συνεπλήρωναν την χριστιανικήν τελειότητα, τότε αρκούσε ο κοσμικός βίος και η αναχώρησις ήτο περιττή.

Εδώ όμως βλέπομεν ότι πρώτα ο μοναχισμός και ύστερα η αναχώρησις με τα αποτελέσματα της, είναι συνήλικα με τον χριστιανισμόν και δεν είναι παράξενον αυτό, διότι η διδασκαλία του χριστιανισμού απέβλεπε περισσότερο εις την τελειότητα του ανθρώπου, παρά εις την εισαγωγήν του εις μίαν νέαν πίστιν. [\(περισσότερα...\)](#)